

1. Numai mesageri din veșnicie pot să vestească această faptă mare a lui Dumnezeu și să cânte în adorare

Luca 2, 8-14

4. În ținutul acela erau niște păstori, care stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor.
5. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare.
6. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți; căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul:
7. astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.
8. Iată semnul după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.“
9. Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu, și zicând:
10. „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.“

Lumina cerească nu a strălucit peste copilaș înaintea ochilor Mariei. Grajdul a rămas întunecat și și-a păstrat forma lui obișnuită. Dar afară, pe câmp, în spre pustie, unde păstorii poposeau lângă turmele lor, acolo un înger, un mesager al cerului și-a îndeplinit înalta sa slujbă.

Atunci când Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu, l-a salutat o creație „foarte bună“, înfăptuită după plăcerea lui Dumnezeu, și acest Adam era de pe pământ și pământesc. Celălalt Adam însă, care este Domnul din cer (1 Corinteni 15, 47) – pentru Acesta nu a fost decât un grajd și o iesle. Dar ceea ce nu-I aduce pământul, Îi dă cerul din belșug. Pământul tace. Totul dormitează în noaptea adâncă. Cerul însă serbează o zi mare și veșnică, și de la masa sa bogat încărcată cad fărâmiturile prețioase la „căței“ de pe pământ, ca astfel să fie cuprinși de o mare presimțire a slavei viitoare a cerului nou și a pământului nou.

Descoperirile lui Dumnezeu făcute prin apariția îngerului Lui, în vechiul legământ acestea erau partea numai a celor aleși, a prorocilor, și aceasta numai în cazuri singulare, devin acum partea unei grupe întregi de păstori săraci, care păzeau turmele lor noaptea pe câmp. Păstorii sunt primii care află din gura îngerului despre întruparea în chip de om a lui Dumnezeu.

Starea de păstor de oi este desconsiderată în literatura rabinică. Ei erau considerați de farisei ca fiind hoți și înșelători și erau puși pe aceeași treaptă cu vameșii și păcătoșii. Păstorii erau considerați plebea care nu cunoștea Legea. Ei nu erau admiși ca martori la judecată. Erau lipsiți de drepturile civice.

O maximă rabinică spunea: „Nici-o stare în lume nu este așa de desconsiderată ca starea de păstor.“¹

Despre acești păstori, care își păzeau turmele în apropiere de Betleem, este vorba în istorisirea crăciunului.

Pe aceleași câmpii, pe care David păștea odinioară turmele tatălui său, sub același cer înstelat, sub care David s-a înviorat (Psalmul 8), au cântat păstorii probabil psalmii lui David, mărindu-și dorința după Fiul lui David. Presupunerea că aici în Betleem acea așteptare era deosebit de vie, cel puțin la cei ce așteptau răscumpărarea, pare să fie îndreptățită.

Dovezi în acest sens avem în Luca 2, 38, unde este vorba nu numai de Simeon și Ana, care așteptau „mântuirea“ (lytrosis) Ierusalimului, adică pe Mesia, ci, așa cum se spune în versetul

---

¹ Fariseimul considera că viața de nomad în ținuturile lipsite de apă i-a făcut pe păstori să neglijeze cele mai elementare cerințe referitoare la spălarea mâinilor, spălarea vaselor și pregătirea hranei. De aceea păstorii, ca și vameșii și păcătoșii, aparțineau „poporului pământului“, celor „am ha-ares“, pe care fariseii îi disprețuiau foarte mult.

38, „în Ierusalim erau **mulți**“ care erau însuflețiți de aceeași dorință. Dacă la aceștia, care așteptau în liniște, în afară de Zaharia și Elisabeta, de Maria și Iosif, adăugăm păstorii din Betleem, atunci ceata celor care așteptau mântuirea nu era mică. În ce consta la aceștia așteptarea lui Mesia? Probabil în aceea, că ei așteptau mântuirea lui Israel în sensul prezentat în Isaia 40, 1 și Isaia 49, 13. Probabil că acești „liniștiți din țară“ au văzut mângâierea și ajutorul lui Dumnezeu în aceea că El primește în mod deosebit pe cei nenorociți și disprețuiți din popor².

Ne reîntoarcem la păstorii din Betleem. Era noapte. O liniște adâncă, solemnă domnea peste ținuturile adormite. Nu se auzea nici-un sunet. Stelele sclipeau liniștite. Păstorii vegheau asupra turmelor lor! Într-o astfel de singurătate binecuvântată Domnul este deseori aproape. Tocmai într-o stare de liniște poți simți prezența lui Dumnezeu.

Deoarece nașterea Domnului a avut loc noaptea, de aceea păstorii au fost singurii care veghind turmele au primit vestea. „Nu cei care dorm au fost treziți, ci betleemiții care au vegheat în acea noapte au fost chemați“ (Schlatter).

9. Și un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor.“

Dacă cândva în istoria omenirii a fost nevoie ca un înger să vorbească, atunci a fost acum. – În cer a fost luată hotărârea întrupării. Fiul lui Dumnezeu a venit din cer ca să ia pe oameni la Sine. Omenirea trebuia readusă la cer. Pământul trebuia reunit iarăși cu cerul. Să ne mirăm oare că locuitorii cerului iau parte cu o deosebită bucurie la împlinirea hotărârilor cerești?

Îngerul Domnului nu vine simplu, așa cum a venit odinioară îngerul Gabriel în Templu la Zaharia sau în casa din Nazaret la fecioara Maria, ci **slava Domnului**, Doxa = slava, a strălucit împrejurul lui. Slava Domnului este acea Șechina, acea plinătate de lumină a lui Iehova care face cunoscut prezența Sa, acel stâlp de foc în care Iehova mergea înaintea poporului (Exodul 33, 14 și Coloseni 1, 15) și care locuia în mijlocul poporului. Deci prima descoperire a Mântuitorului făcută poporului Israel a avut loc în același fel în care poporul legământului o putea aștepta în toată călăuzirea și îndrumarea. Această slavă de lumină a Domnului a strălucit nu numai în jurul îngerului ci și a păstorilor. Ei au fost scăldați de această mare de lumină, înaintea căreia stelele pălesc iar noaptea devine zi! Această slavă de lumină a Domnului este o strălucire din înălțime care ne face să intuim mărimea și nemărginirea acelei slave în care stau îngerii înaintea feței lui Dumnezeu. În ea se pleacă cerul spre pământ ca să facă cunoscut pământului că și el va deveni un loc veșnic al onoarei lui Dumnezeu. Această claritate cerească va lumina an după an, secol după secol, se va răspândi pe pământ transfigurată în adunarea celor credincioși până când va veni El, și anume **Domnul În suși**, Mântuitorul lumilor, prin care va lua naștere un cer nou și un pământ nou.³

---

² Fără să se țină seama de disprețul adus păstorilor în viața de fiecare zi, Dumnezeu este numit (chiar și în iudaismul de mai târziu) mereu „**Păstorul cel bun**“ (aceasta o găsim mereu în scrierile Vechiului Testament, mai ales în Psalmul 23), care își scoate turma din Egipt. Din rândul păstorilor au ieșit cei mai mari și mai importanți oameni ai lui Israel. Să amintim numai pe Moise, David și Amos. Moise și David sunt glorificați în literatura rabinică ca păstori credincioși. Învățătorii Legii sunt numiți păstorii lui Israel. Probabil că în acest respect față de păstori întâlnit în Sfânta Scriptură, care este în mare contrast cu disprețul adus lor din partea fariseilor, se reflectă dragostea Mântuitorului față de cei disprețuiți, neînsemnați, față de vameși și păcătoși.

Cu totul altfel era imaginea lui Mesia în rândul fariseilor. Dovezi ale acestei imagini a lui Mesia, în afara celor din Noul Testament, sunt așa numiții psalmi ai lui Solomon, în mod deosebit oda 17 din Septuaginta. Această odă îl vede pe Mesia ca pe un mare Domnitor puternic, care va nimici pe toți dușmanii lui Israel, aceștia fiind neamurile. Cetatea Ierusalim va deveni centrul lumii. Numai rasa pură iudaică va avea parte de împărăția lui Mesia. Neamurile vor sluji ca robi poporului Iudeu.

³ Strălucirea slavei Domnului din acea noapte unică în felul ei este amintită în același sens în Faptele Apostolilor 26, 13, unde Pavel relatează despre întoarcerea sa la Domnul, când o lumină l-a înconjurat, pe el și pe însoțitorii lui, mai luminoasă decât strălucirea soarelui. Cuvintelor grecești „**doxa kyriou**“ le corespund cuvintele ebraice

Ei s-au înfricoșat foarte tare. Atunci când Doxa, când slava strălucitoare a cerului străbate întunericul pământului, frica și groaza sunt prima reacție a oamenilor păcătoși muritori. Puterea luminii divine provocă oamenilor frică și groază și atunci când ea aduce vestea bună a mântuirii (Luca 8, 25 și Geneza 28, 17). Păcatul, nedesăvârșirea și neputința omului sunt cele care în lumina descoperirii cerești provoacă o groază mare, ca și cum Judecătorul divin Însuși ar fi venit și ar vrea să aducă la lumină toate păcatele ascunse. Chiar și cel credincios se cutremură la vederea unei astfel de străluciri din veșnicie. El se îngrozește atâta timp cât este încă în credință și nu în vedere (Daniel 10, 15,16; Apocalipsa 1, 17; Luca 1, 12,29).

Îngerul de lumină apare într-o înfățișare prietenoasă înaintea păstorilor îngroziți și le vorbește cuvinte așa de mărețe, că și astăzi, atunci când pătrund într-o inimă doritoare de mântuire, alungă frica față de maestatea și sfințenia lui Dumnezeu și fac să lumineze claritatea și slava harului Său, așa că nu mai rămâne nimic altceva de făcut, decât numai adorarea.

10. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți!” Este prima predică de crăciun, ea este foarte scurtă, simplă și fără podoabe. (Luther a zis: fiecare cuvânt din versetele 10-14 trebuie ascultat foarte atent.) Această primă predică de crăciun conține numai un mesaj: „Nu vă temeți!” Acolo unde slava Domnului strălucește în har și adevăr, acolo nu mai este loc pentru frică, ci numai pentru bucurie și armonie.

Căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul. În textul original se spune: vă „evangelizez”, asta înseamnă „vă aduc o veste bună”.

Acest mesaj al îngerului din versetul 10 conține trei lucruri: 1 – veste bună, 2 – mare bucurie, 3 – pentru tot norodul.

Nu judecată, ci o **veste bună** aduce îngerul Domnului. Aceasta este prima caracteristică a noului legământ. Cuvântul euangelitzesthai = evangelizare, aducerea unei vești bune – devine mai accentuat prin folosirea cuvintelor **bucurie mare**. Aceasta este a doua caracteristică a noului legământ. Iar această bucurie mare este în continuare accentuată prin aceea că ea este pentru tot poporul (norodul), este absolut valabilă pentru fiecare om de pe pământ (așa cum spune în versetul 14b). Aceasta este a treia caracteristică a noului legământ. Chiar dacă în ceea ce privește litera și felul cum a fost înțeleasă de păstori ea a fost înțeleasă mai întâi ca bucurie a poporului Israel, ea este însă, în ceea ce privește ființa ei, mântuirea deplină a tuturor, valabilă pentru toată omenirea.

O a doua grupă cu caracter triplu din mesajul îngerului este cuprinsă în versetul **11a: 1. Astăzi – 2. vi – 3. s-a născut.**

El S-a născut. Nașterea este totdeauna prima realitate a unui om în carne și sânge (compară Ioan 1, 14). Acest Mântuitor „S-a născut”. El S-a născut și nu a apărut ca acest înger care Îl vestește fiind învăluit în mantaua de lumină a slavei lui Dumnezeu. Nu, acest Mântuitor a devenit prietenul nostru de sânge, os din oasele noastre, carne din carnea noastră, ca astfel să știe cum ne merge nouă în acest trup sărman de carne și să devină un mare preot milos, să facă ispășire pentru păcatele noastre și să ne ia la Sine ca mădulare ale trupului Său, carne din carnea Lui și os din oasele Lui (Efeseni 5, 30).

Vouă, spune îngerul, acesta este cuvântul cel mai minunat din toată prima predică de crăciun. „Vouă”, spune îngerul, „vouă” o a m e n i l o r , nu nouă îngerilor, S-a născut El, El a devenit om. Luther a spus: „Îngerii nu au nevoie de un Mântuitor, dracii nu Îl vor. El a venit pentru noi, noi avem nevoie de El.”

Astăzi! Mântuitorul, Cel care este din veșnicie în veșnicie, a intrat în timp. Cuvântul „astăzi” descrie nașterea Sa ca pe o realitate istorică. Întruparea Fiului lui Dumnezeu nu este

---

„**kabod Jahwe**” = „slava Domnului”. Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1, 5). El este Tatăl luminilor (Iacov 1, 17). Primul Său cuvânt a fost „Să fie lumină!” (Geneza 1, 3). La El este numai lumină (Daniel 2, 22). În El nu este nici-o schimbare și nici-o umbră de mutare (Iacov 1, 17). El locuiește într-o lumină de nepătruns (1 Timotei 6, 16). El ne cheamă la această lumină minunată a Sa (1 Petru 2, 9). El ne păstrează în lumina Sa și în moștenirea sfinților Săi (Coloseni 1, 12).

un gând, o idee, o imaginație care se naște în sufletele doritoare, în sufletele care speră, ci este o realitate istorică cu efecte nelimitate.

Au trecut secole de la acel **astăzi**, dar nu răsună cuvintele îngerului în inimă ca și cum ar fi rostite astăzi? Istoria Mântuitorului nostru, așa cum a fost ea de reală și adevărată în timpul acela, nu este temporară ca istoria altor oameni, nu, ci aici trecutul devine prezent, căci această istorie aparține veșniciei, se reînnoiește neîncetat și se continuă ori de câte ori puterea aducătoare de fericire pătrunde în inima omului.

O a treia grupă cu caracter triplu este cuprinsă în mesajul îngerului.

Un Mântuitor (Salvator), care este Hristos – un Kyrios (Domn) în cetatea lui David.
Trei titluri – trei nume ale copilășului din Betleem:

1. Mântuitor (Salvator)! Soter! – 2. Hristos (Unsul – Mesia) – 3. Domnul (kyrios).

Cu privire la punctul 1: **Mântuitor (Salvator)**. În Vechiul Testament este vorba de multe ori de mântuitori, de salvatori, de exemplu judecătorii sunt numiți „mântuitori“, sau aceia pe care Domnul i-a chemat în timpurile grele ca să salveze pe poporul Său (Judecători 3, 9; 2 Împărați 13, 5; Neemia 9, 27; Obadia 21). – Înainte de toate cuvântul „mântuitor“ este din timpuri străvechi un titlu de onoare al lui Iehova (1 Samuel 14, 39; Psalmul 17, 7; Isaia 43, 3,11). Dar acum este un Mântuitor trimis de Dumnezeu, care totodată este Dumnezeu-Mântuitorul Însuși. De aceea este El Mântuitorul și în nimeni altul nu este mântuire și salvare (soteria) și nu este nici-un alt nume dat oamenilor în care ei să devină mântuiți.

Este remarcabil că cuvântul **Mântuitor**, folosit foarte mult în vorbirea curentă a credincioșilor, este folosit de Isus în Noul Testament numai de 16 ori.

În evanghelii se întâlnește cuvântul Mântuitor (Salvator-soter) numai de două ori și anume în Luca 2, 11 și Ioan 4, 42. Pavel folosește de cele mai multe ori cuvântul „Mântuitor“ în sensul de Domn înălțat (de exemplu Filipeni 3, 20 și Tit 2, 13 și 14).

Nu se poate trece cu vederea faptul că cuvântul „soter“ = „Salvator“ sau „Mântuitor“ nu are articol. Îngerul vestește păstorilor nu pe „Mântuitorul“, ci un Mântuitor, care se poate compara cu ceilalți salvatori pe care Dumnezeu i-a trimis în diverse timpuri. Compară cu Neemia 9, 27. Dar prin cuvântul care urmează, „Hristos“, se spune păstorilor că acest Mântuitor (Salvator) nu se compară cu acei viteji ai lui Israel, ci este pur și simplu **Salvatorul**. Ceea ce atrage atenția aici este lipsa articolului numelui Hristos.

2. Care este **Hristos**. Prin cuvântul **Mântuitor** (Salvator) îngerul a vestit lucrarea mare a lui Isus. Acum el numește titlul Lui. El este **Hristos**, asta înseamnă Unsul, în ebraică Mesia. Acest nume se întâlnește în Vechiul Testament numai în Daniel 9, 25,26, dar după aceea a fost foarte cunoscut în rândul poporului iudeu.

În Israel preotul era uns (Exodul 29, 7; Levitic 4, 3,5; 8, 12 și Psalmul 105, 15). Ungerea cu untdelemn vestea preotului că el are nevoie de lucrarea deosebit de importantă a „ungerii“, adică a Duhului Sfânt. Mai târziu unsul în Israel era împăratul (1 Samuel 2, 10,35; 10, 1; Psalmul 2, 2 și Isaia 45, 1). Isus este deci preot și împărat totodată. El este un **Preot-împărat** cu duh de proroc, așa cum avea nevoie Israel. Numai prin acest Hristos, sau Unsul, în sensul deplin al cuvântului pot copiii lui Israel și toți care prin credință vin la El să devină creștini, adică unși; și anume „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce va chemat din întuneric la lumina Sa minunată.“

3. **Domn** (kyrios). Îngerul adaugă numelui Hristos cuvântul kyrios = **Domn**. Această legătură este unică în Noul Testament. Din Faptele Apostolilor 2, 36 „Domn și Hristos“ rezultă că fiecare cuvânt are un înțeles deosebit, specific. Dacă copilășul născut de curând este numit de către înger „Domn“, atunci aceasta are o importanță deosebită. Întâiul născut al Mariei este „kyrios“, un Domn al păstorilor și al întregului popor! Deoarece întreaga prorocie cunoaște numai pe Unul, care șade veșnic pe tron, o lumină deplină cade asupra copilului care s-a născut în această noapte și care este Domnul întregii omeniri. **Kyrios este „Dumnezeu“ adevărat.**

Îngerul mai spune că nașterea a avut loc în „cetatea lui David.“ Aceasta nu este numai o simplă confirmare a faptului că Isus este adevăratul Mesia-Împărat ci prin aceasta se face clar caracterul particular al împlinirii făgăduințelor mesianice.

Oricât de mari sunt descoperirile legământului nou față de vechiul legământ, toate aceste literalmente împliniri a prorociilor mesianice arată cât de adânc înrădăcinat este noul legământ în vechiul legământ.

12. Iată semnul după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.

Un schimb minunat, slujitorul (acesta este îngerul Domnului) vine „în slava Domnului său“, într-o strălucire de lumină supranaturală care provoacă frică (versetul 9), dar D o m n u l Î n s u ș i vine ca un copilăș înfășat în scutece într-o iesle. De fapt, dacă îngerul Domnului nu ar fi spus aceasta, cum ar fi putut sârmanii păstori crede și primi acest mesaj?!

Vestea cu privire la semnul de recunoaștere adusă păstorilor are, ca toate celelalte înștințării ale îngerului, un caracter triplu:

1. Un copilăș – 2. înfășat în scutece – 3. culcat într-o iesle.

Mai întâi ceva pe scurt cu privire la semnul de recunoaștere însuși. Cât de ciudat este acest semn de recunoaștere – ieslea, smerenia și cea mai amară sărăcie, acest „semeion“, în comparație cu semnele de mai târziu, „semeia“, care prezintă pe Isus prin minunile și faptele pline de putere ale Sale ca fiind Mesia (compară cu Faptele Apostolilor 2, 22, unde este vorba de Isus ca Acela care a fost adevărat de Dumnezeu prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul poporului).

Este bine să amintim aici faptul măreț și unic că Isus Însuși a fost „un semn (semeion) care va stârni împotrivire“ (Luca 2, 34). – În Matei 12, 39 și următoarele versete Isus este, în baza semnului lui Iona, Cel înviat, o minune (semeion) pentru întreaga omenire. În baza textului din Matei 24, 30 Isus este, Cel care va reveni, de asemenea o minune (semeion) pentru omenire și anume ca „semn al Fiului Omului“, asta înseamnă că rănilor din mâinile și picioarele „Mântuitorului care va reveni“ vor fi semne de recunoaștere a coborârii Sale de odinioară.

Să revenim la caracterul triplu al mesajului îngerului!

1. Un copilăș (brephos). Ce ființă lipsită de ajutor este un copilăș care tocmai s-a născut! – Într-o astfel de stare lipsită de ajutorare S-a coborât Dumnezeu și Domnul. „Ceea ce niciodată lumea de pe pământ nu a avut, stătea acum la sânul Mariei; El a devenit un copilăș, care ține toate lucrurile!

2. Înfășat în scutece. Prin această înfășare se arată iubirea de mamă grijulie. Schlatter spune: „Prin aceasta este nimicită orice imaginație cu privire la un copil minune care imediat poate să meargă și să se ajutoreze pe sine.)

3. Culcat într-o iesle. Nașterea Domnului în „grajd“ este dublu indirect relatată. Pe de o parte Luca ne îndreaptă privirea spre grajd prin relatarea întreită amintită deja în capitolul 2 versetele 7, 12 și 16 – iar pe de altă parte tradiția betleemită prezintă o peșteră ca loc al nașterii. Căci în Palestina peșterile aflate în apropierea localităților sunt folosite de păstori ca staule. Probabil că păstorii din istoria crăciunului sunt ei înșiși posesorii acestui grajd.

În felul acesta Maria a adus pe lume pe Întâiul ei născut, care a fost prorocit de înger ca fiind Moștenitorul tronului lui David, tatăl Său (Luca 1, 32).

Acest moștenitor al tronului lui David posedă în acel moment un grajd ca sală împărătească, o iesle ca tron, paie și fân ca loc de odihnă, un felinar de grajd ca lumină a tronului iar ca oameni ai curții avea două persoane fără adăpost.

„Istoria crăciunului trebuie citită fără strălucirea familiară, poetică, a traducerii luterane pentru a înțelege realitatea pământească aspră despre care se vorbește aici. Evanghelistul nu relatează despre un copil dragălaș, cu părul cârlionțat, despre un grajd curat și păstori de încredere, ci despre o pereche epuizată, despre suferința unei mame tinere, care trebuia să nască departe de casă, în nevoie și lipsită de ajutor, despre un

Copil care vede lumina lumii într-un grajd de vite murdar, despre a cărui venire iau cunoștință câțiva păstori.“ (Gollwitzer)

13. Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând:

Denumirea grecească *plethos stratia ouraniou* = **o mulțime de oaste cerească** corespunde expresiei ebraice *z e b a h a ș h a m a i m* = „oștire a cerului“, așa cum o întâlnim în 1 Împărați 22, 19; 2 Cronici 18, 18. Dar aici nu trebuie să ne gândim la corpurile cerești, la soare, lună și stele, ci la ființe vii. Este un întreg unitar bine ordonat. Scriptura cunoaște ranguri în mulțimea ființelor îngerești cerești. Ea vorbește despre îngeri și despre arhangheli (1 Tesaloniceni 4, 16; Iuda 9). În jurul îngerului care vestea mesajul de crăciun s-a adunat „o mulțime de oaste cerească îngerească“. – Nu se spune „mulțimea“ sau „toată mulțimea“, ci „o mulțime“.

La prima predică de crăciun, vestită de un înger al Domnului, se adaugă prima cântare de crăciun, cântată de oastea îngerească cerească, o cântare care nu va înceta niciodată să răsune, ci va răsună peste secole în toate serviciile divine ale adunării în adorare, în sărbătoare, din veșnicie în veșnicie. Se spune: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preînalte și pace pe pământ între oamenii plăcerii divine.“

Păstorii, disprețuiți foarte mult de oameni, sunt așa de mult prețuiți de Dumnezeu, că ei au devenit martorii unei sărbători a îngerilor, ținută sus în înălțime, cu privire la nașterea Copilașului din iesle. Atunci când Domnul a creat pământul „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie“ (Iov 38, 7). Acum, când trebuia să se pună piatra de temelie și din capul unghiului pentru pământul cel nou, noul trebuia „sărbătorit“ printr-un imn sfânt, minunat, permanent! O astfel de sărbătoare se cuvine pentru venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ și apoi la revenirea Sa cu putere mare și cu slavă (Matei 25, 31).

Imnul de adorare din înălțimea cerului Versetul 14

14. Slavă lui Dumnezeu în locurile preînalte și pace pe pământ între oamenii plăcerii divine!

Îngerii slăvesc nașterea Domnului ca pe un început al mării proslăviri a lui Dumnezeu în istoria omenirii și în istoria universală. Oastea îngerilor aflată în adorare văd deja aceasta împlinită în Copilașul din Betleem. Fiecare cuvânt al cântării este o mare prorocie, iar dacă privirea îndreptată spre prezentul trist face să amuțească strigătele de bucurie de crăciun, privirea profetică spre viitor a împlinirii planurilor minunate ale lui Dumnezeu fac vocea să răsune în strigăte de bucurie și veselie.

Imnul de adorare cerească al îngerilor din înălțimea cerurilor nu constă din trei părți, așa cum prezintă traducerea Luther, ci numai din două.

Traducerea Luther spune:

1. Slavă lui Dumnezeu în locurile preînalte, 2. pace pe pământ, 3. în oameni bună plăcere.

Luther a tradus corect versiunea grecească Koine pe care a avut-o la dispoziție pe vremea aceea, căci aceasta are în greacă cuvântul plăcere = *eudokia* în nominativ și nu așa cum este în manuscrisele mai vechi, pe care Luther nu le-a cunoscut, anume Vaticanus și Sinaiticus, în *g e n i t i v*. De aceea Luther are această împărțire în trei a imnului ceresc.

Traducerea textuală arată astfel:

1. Slavă (sau onoare) există la Dumnezeu în înălțimea cerurilor.

2. Pace există pe pământ la oamenii plăcerii (divine).

Partea întâia a imnului de adorare al îngerilor spune ce este *s u s* în ceruri. Partea a doua a imnului de adorare al îngerilor spune ce este *j o s* pe pământ.

Ambele cazuri nu stau în optativ, așa cum a tradus Luther: „Slavă să fie lui Dumnezeu ... pace să fie pe pământ“; lipsa verbului auxiliar „a fi“ trebuie redată în indicativ, deci „Slavă este (sau există) la Dumnezeu ... Pace este (sau există) pe pământ ...“

Partea 1

Îngerii din cer spun: „La Dumnezeu nostru în înălțimea cerului s-a descoperit o slavă fără asemănare.“ Pentru Dumnezeu nostru întruparea Fiului Său veșnic a fost așa de mare, că El în scurgerea miilor de ani atrage mereu atenția cerului și pământului cu privire la acest eveniment deosebit, unic, sublim în toate timpurile și în veșnicie. „Dragostea de oameni a lui Dumnezeu (philanthropia lui Dumnezeu) și bunătatea lui Dumnezeu s-au arătat în Mântuitorul (soter) Isus Hristos“, așa scrie în epistola către Tit (Tit 3, 4). „Neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită în Evanghelie“ – (care este Isus Hristos), așa scrie în epistola către Romani (Romani 1, 17) - „Noi am privit cu bucurie și timp îndelungat cu atenție (etheasametha) slava Sa“, așa spune Ioan cap. 1, 14.

Expresia *Doxa* = **slavă** (onoare), în ebraică *kabod*, înseamnă la oameni „slava sa, prestigiul său“. La Dumnezeu *doxa* este minunata strălucire plină de lumină a slavei Sale, sfințenia Sa nepieritoare și frumusețea curată, veșnică.

Această strălucire a slavei în lumină a frumuseții maestetice a lui Dumnezeu este cu mult întrecută de ceea ce avea loc în Betleem. Oastea cerească cântă plină de uimire și mai puternic decât valurile mării învolburate un cântec nou pentru Dumnezeu și Domnul ei, așa cum niciodată mai înainte nu a cântat, căci slava Aceluia care este Tatăl adevărat al tuturor copiilor din cer și de pe pământ s-a descoperit în Copilașul din Betleem, nu numai oamenilor ci și îngerilor, într-o măsură așa de mare că abia acum ei știu ce Dumnezeu și Tată au ei.

Cei drept, ei cunoșteau pe Dumnezeu, care este dragostea însăși și a cărei slavă mare constă nu numai în puterea Sa ci și în dragostea Sa. Dar acum s-a arătat privirii lor o adâncime și o plinătate a dragostei lui Dumnezeu, așa cum ea și în cer era cu totul nouă și deosebit de prețioasă și a cărei arătare i-a surprins și i-a fermecat, cu toate că nu era destinată lor, îngerilor, ci nouă, oamenilor. Cum ar fi putut un înger să bănuiască că Dumnezeu era în stare să instaureze în chip așa de minunat slava Sa pe pământ, că Tatăl din ceruri din dragoste pentru o lume păcătoasă va trimite de la inima Sa pe Fiul Său și că acest Fiu are o dragoste așa de mare pentru cei pierduți, că pentru lumea căzută în păcat va părăsi tronul lui Dumnezeu și va veni într-o iesle și va merge la cruce! Această întrupare a Fiului lui Dumnezeu descoperă taina celei mai adânci dragoste a lui Dumnezeu, în care chiar îngerii doresc să privească (1 Petru 1, 12).

Partea a 2-a

14b. și pace pe pământ între oamenii plăcerii (divine).

Mai întâi sunt două întrebări la care trebuie să se răspundă.

1. Ce se înțelege prin „pace pe pământ“? 2. Ce se înțelege prin „oamenii plăcerii divine“?
1. Ce se înțelege prin **pace**? Prin pace nu se înțelege nimic altceva decât Isus Hristos. De aceea imnul de laudă al îngerilor putea în loc de **pace este pe pământ** să spună: Isus Hristos este pe pământ.

Se poate oare în loc de **pace** să se spună Domnul Isus? Dovezi din Biblie și din afara Bibliei confirmă că se poate.

Maximele rabinice spun: „Numele lui Mesia este **pace**.“ - „Mare este pacea, căci atunci când va veni Mesia, El va începe cu pace!“

În Isaia 9, 5 Mesia este numit **Prințul păcii**. În Efeseni 2, 14 se spune: „El“, anume Hristos, „este pacea noastră.“ Ultimul cuvânt pe care Domnul înainte de plecarea Sa l-a spus ucenicilor Săi a fost: „Vă dau **pacea** mea.“ (Ioan 14, 27) Și primul cuvânt al Celui înviat a

fost: „Pace vouă!“ (Ioan 20, 19, 21, 26). Epistola către Romani spune (Romani 5, 1) „... avem **pace** cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos“.

Isus Hristos este pacea în persoana Sa, și anume reală. Isus Hristos este pacea, El fiind cel care face pacea și o dă.

2. Ce înseamnă expresia **oamenii plăcerii** (divine)?

Expresia „oamenii plăcerii“ nu înseamnă, așa cum comentatorul Zahn spune: „Oameni care de bună voie consimt faptele și Cuvântul lui Dumnezeu“, sau cum crede Vulgata: „Oameni cu bună-voință“. Nu, nu așa se înțelege a i c i . Expresia „oamenii plăcerii“ (genitiv e u d o k i a s) – sau potrivit cu manuscrisele avute la dispoziție de Luther – anume grupa de manuscrise Koine – **oamenilor o plăcere** (nominativ eudokia) – prin plăcere se înțelege plăcerea pe care Dumnezeu a avut-o pentru oameni. Această realitate de neconceput, că Dumnezeu are plăcere de „omenirea pierdută și condamnată“ a fost dovedită prin venirea copilășului din Betleem.

Expresia en anthropois eudokias = **între oamenii plăcerii** se referă la hotărârea de har a lui Dumnezeu arătată în Hristos (compară cu Efeseni 1, 5,6). Cuvântului grecesc „eudokia“ îi corespunde cuvântul ebraic „razon = plăcere“ ca exteriorizare a harului și binefacerii lui Dumnezeu (compară Psalmul 145, 16). Din cauza păcatului oamenii nu au arătat niciodată plăcere lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu Și-a arătat plăcerea Sa prin Fiul Său!

Deci partea a doua a imnului oștirii cerești nu conține nimic altceva decât conținutul scump al Evangheliei divine, veșnice. Dumnezeu a dăruit pământului în acea noapte din Betleem ce a avut mai drag și mai bun, și anume pe Fiul Său preaiubit, pe care se odihnea plăcerea Sa din veșnicie (compară cu Matei 3, 17 și Marcu 1, 11 și Luca 3, 21).

Prin trimiterea Fiului plăcerii Sale aici jos în lume, lumea a devenit obiectul plăcerii Sale, cu toate păcatele și starea ei de condamnare. O, ce minune, de necomparat! Nici în lumea aceasta și nici în veșnicie nu este posibil să putem înțelege și pricepe această putere a dragostei – dar vrem să a d o r â m deja aici împreună cu oștile cerești această minune din Betleem, iar apoi, pe deplin, în cer în slavă. Lui se cuvine adorarea, Dumnezeului-Trinitate, din veșnicie în veșnicie!

Prin expresia **oamenii plăcerii** (din cauza conținutului scump al Evangheliei am adăugat „oamenii plăcerii divine) este preamărită în mod conștient marea faptă de la crăciun a lui Dumnezeu în o b i e c t i v i t a t e a Sa monumentală.

Aici nu este amintit nimic din comportarea subiectivă a omului, nici măcar o aluzie, nimic despre voia omului, despre „aprobarea“ lui, despre dăruirea lui, despre credința lui în fapta lui Dumnezeu.

În acest imn de crăciun al oștirii cerești este preamărită numai fapta lui Dumnezeu, așa cum Isus Însuși spune în Ioan 3, 16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu ...”.

În acest imn de crăciun al oștirii cerești este cuprins ceea ce Pavel a scris în epistola a doua către Corinteni 5, 19: „Dumnezeu era în Hristos î m p ă c â n d lumea – aceasta fiind lumea pierdută – cu Sine.“

Pe scurt, ceea ce a fost prorocit în Vechiul Testament (Genesa 3, 15) „... El va zdrobi capul șarpelui ...“, după aceea fiind mereu prorocit de prorocii Vechiului Testament, a devenit realitate irevocabilă în Isus Hristos: „Dumnezeu nu a cruțat pe propriul lui Fiu, ci L-a dat pentru noi toți ...“, de la Betleem până la Golgota!

Schlatter formulează aceasta în felul următor: „ De aceea există oameni cărora Dumnezeu le-a dăruit plăcerea Lui, pentru că Hristos este la oameni. Prezența Lui este pentru ei „neținerea în seamă a datoriei“, înlăturarea despărțirii dintre oameni și Dumnezeu. Deoarece împăcarea lui Dumnezeu cu oamenii a venit din partea lui Dumnezeu, de aceea Îl laudă oștirile cerești. Toate aceste sunt însă lucrarea personală a lui Dumnezeu, rezultatul voinței Lui. Prin referirea la plăcerea lui Dumnezeu este cuprinsă vestirea harului Său confirmarea măreției Sale.“